

ПАЛМИ РАНЧЕВ - СТИХОВЕ

ВИДИМО

Нищо интересно!...
Освен движението
на късния следобед
като лава, стекла се по склона.
По равните улички.
По булевардите.
И по площадите.

По още по-равните
в задълженията
и в безгрижието хора.
Но да повторя: Нищо!...
Нищо интересно!...
Освен движението на времето,
без видима причина.

НЕЩО

Не мога да помръдна ръка.
И не искам – няма смисъл.
Тялото ми тежи във фотьойла.
Поглеждам нагоре.

Изкривил съм лице –
не ме интересува нищо.
Нищо, нищо, нищо, нищо,
нищо, нищо, нищо, нищо...

Погледът ми стига тавана.
Отскача и се връща обратно.
Съсредоточавам се,
опитвам се да го следвам.

АВТОПОРТРЕТ

Мухата бръмчаща,
не е ли като мене?
Неподвижен досадно,
самотен досадно.
И заради приликата ли

когато протягам ръка,
не я улавям.
Не я размазвам.
Играя с нея.
Благороден досадно.

ПТИЦА

Скрил съм се
в ъгъла на стаята.
Свил съм се.
Лицето ми: актьор
преди смъртта си.
Без маска е.

Смисъл му придават
гаснещите светлини.
Учудвам се, че виждам
птица на перваза.
Не се учудвам,
че разбирам
за какво говори.

КОЛЕБАНИЕ

От балкона наблюдавам силует –

последния за тази вечер.
Бавно минава по улицата.
Над него – далечна светлина.

Не съм сигурен, че там има
живи хора – дори само човек.
Достатъчна е светлината.
Заедно с неясен глас: вятъра.

Познай, къде отивам? Отиваш –
започвам и се усмихвам.
После мисля: Дума и усмивка?
Достатъчни ли са за отговор.

ВЪРВЕНЕ

Защо ли между блоковете
лае кучето. Няма дом.
Нито стопанин. Живее
върху плочите. Навярно пази,

топлото петно от тялото си.
Без да трепне, непознатият
отминава. Той има дом –
гарсонiera. Там живее.

И легло – удобно, меко.
Лесно ще го стопли.
Сега върви в мълчание.
Кучешкият лай е зад гърба му.

УСИЛИЕ

Отчайващо с цветовете си небе.
Сутринта прилича на следобед.
Мрачното отгоре вечно ще остане.

Усещам всмукване навътре.

И как трепетно изтичам в нищото.

Поисках да узная – пълня ли го.

ОБВИВКА

Втвърдявам се постепенно.

Вече имам твърда обвивка.

Навън животът си върви.

И зад обвивката се случва нещо.

Сигурно е, че се случва.

Иначе, защо тогава ще е твърда.